

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 26. mal. serpana 1895

List 30.

Pismo Nj. Svetosti Leona XIII

po Božji previdnosti papeža,

do nadškofov in škofov Zedinjenih držav
v Severni Ameriki.

Papež Leon XIII.

(Dalje.)

Ne dvomimo, da so k temu srečnemu položaju prav mnogo pripomogle vredbe in sklepi Vaših cerkvenih zborov, zlasti onih, kateri so bili sklicani in poterjeni po pooblaščenju svetega stola. Verh tega — kajti prav radi priznamo, kar je res — spodobi se tudi največja hvala pravičnosti zakonov, pod katerimi živi Amerika, in pa dobro vredeni deržavi. Zato je pri Vas Cerkvi dopuščeno, ne da bi jo kaka deržavna vredba ovirala, da vživa prostost svojega bitja in delovanja v varnosti. Dasiravno je pa to res, se vendar ne sme kdo motiti in morda misliti, da se nahaja v Ameriki vzgled najboljšega stanja cerkvenega, ali da bodi dopuščeno in posnemanja vredno, naj sta deržava in Cerkev ločeni po ameriškem načinu. Kajti, da se pri Vas Cerkev tako lepo razcvita, za to se nam je zahvaliti Božji moči življenja, s katero je obdarovana Cerkev, in katera, če nima nobenega nasprotnika in nobene ovire, se sama razcvita in razširja; Cerkev bi pa še veliko boljše sado ve rodila, ko bi razun svobode imela tudi vgodnosti postav in zavetja vnanje oblasti.

Mi pa, kolikor so nam saj razmere dopuščale, smo katoličanstvo v Vaši domovini vedno hranili in še bolj vterjevali. Zato, kakor Vam je že znano, smo pred vsem delo začeli: prvič pospeševanje vednostnih studij, drugič popolno

podobo cerkvene vprave. Kajti čeravno je bilo več, in sicer tudi koristnih in izverstnih krajev z vseučilišči: vendar smo smatrali za dobro, da se je ustanovilo jedno tudi z apostolsko oblastjo, ki obstoji še sedaj obdarjeno z vsemi pravicami svetega Stola: ondi podučujejo katoliški učeniki ukaželjne mladenče: pozneje pa, ko bo čas dopustil in razmere, jih bodo učili i v ostalih predmetih, zlasti v onih, katerih nastanek in dopolnitev spada v naše stoletje. Kajti vsaka olika je še pomanjkljiva, ako ni v zvezi z znanstvi, ki segajo v drugo stroko. Saj morajo vendar v duševnem prizadevanju, v hvalevredni in častni vedoželjnosti katoličani biti na čelu, ne pa, da bi šele drugim sledili; zato se morate okovariti z vsemi vednostnimi pripravami ter porabiti vso bistroumnost, da zasledite resnico, in kolikor močce preiskavate naravo. Ravno to je vedno hotela in želela Cerkev in je vsak čas razširjevala meje vednosti in znanstev, kolikor je le znala in mogla. Zato smo z okrožnico 7. marcija 1889 po višjih vednostih hrepeneči mladini povzdignili visoko šolo v glavnem mestu Wašingtonu, katero ste Vi sami z veliko večino zaznamovali kot za najsposobnejši sedež za vede, studije. Ko smo o tej stvari poročali častitim bratom, kardinalom svete rimske Cerkve v konzistoriju (30. decembra 1889), smo tudi razodeli, kako je naša volja, da naj na tisti visoki šoli velja kot zakon, olikanost in učenost združiti z neoskrnjeno vero, in da se podučujejo mladi ljudje ravno tako v veroznanstvu, kakor v družih predmetih. Zato smo vravnali, da naj napravijo učni načert in disciplinarni red škofje Zedinjenih deržav, in da podelé službo kancelarja Baltimorskemu nadškofu. — Začetek je bil z Božjo po

močjo res prav vesel. Kajti, ko ste praznovali Vi stoletnico duhovne vlade, se je nemudoma z danim znamenjem našega legata pričelo s podučevanjem bogoslovja, in od takrat se pečajo, kakor vemo, z bogoslovjem tudi imenitni možje, kateri nadarjenost in učenost združujejo z izvanredno zvestobo in udanostjo do svete Stolice. In pred kratkim smo zvedeli, da se je po radodarnosti nekega duhovna napravilo poslopje za podučevanje duhovne in svetne mladine. Upamo, da si bodo vzeli someščani na tem možu vzgled, kajti značaj Amerikancev nam ni neznan, in ne more se Vam skriti, da vse, kar žrtvujete za to stvar, bi se poravnalo z neizmerno koristjo.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Homec, prelepa božja pot v mičnem logu, kaj je storil potres s teboj? Prelepa cerkev, djaj bi, je na stran, v kot potisnjena, kakor bi se sramovala svojega razdjanja, in na strani je dolga lesena baraka s tisočnimi špranjami, skozi ktere žalostno gleda solnce na Najsvetejše in na milostno podobo Matere Božje v sprednjem oddelku. Vse je sicer lično, vendar kot kaka misijonska stavba za najpervo silo. Kaj bode po zimi s tako „cerkvijo za silo,“ kaj z božjo službo v mrazu, ako ne bo mogoče še do hudega mraza kaj vravnati, zvezati, skleniti, spolniti, kar se da? O to je ginljiva, sveta „idila“ na tako lepem kraju! Naj bode Marija s cerkvijo in s preblagim gospodom duhovnim pastirjem živo priporočena med drugimi tudi romarjem, ki radi prihajajo na to milo božjo pot.

Vodice po potresu. Videl sem marsiktero hudo in pr-hudo razdjanje vsled sedanjih potresov; vendar tako groznega nikjer ne, tudi v Ljubljani ne, kakor je v Vodicih. Ne v cerkvi in ne v duhovski hiši ni nobena stvar na svojem mestu, da bi ne bila poderta, razdjana ali vsaj premaknjena. Po družih hišah je bilo enako, kar so pa s skerblijnostjo gospoda deželnega predsednika barona Heina in v. č. g. župnika Žužeka že precej popravili in vravnali; le v župni cerkvi in župnišču dozdej ni bilo mogoče kaj storiti, ker je vse razdjano, — in kar je glavno, — ker denarja ni. Božja služba je v šotorčku zraven župnišča. —

Čudovito je, da pri tolikem podiranju se nobenemu človeku in nobenemu živinčetu kaj hudó žalega ni zgodilo, dasiravno so bili mnogi ljudje in goveda dostikrat tako rekoč podsuti, in so zlasti otroci kakor červiči lezli iz posipin. Kaj bo s cerkvijo, in kdaj in kako se bo župnišče vravnalo, kdo to vé? Tu je velike, najizdatnejše pomoči potreba!

Dozdej je le bližnja cerkev sv. Lucije v Skarčini pripravljena in pod vodstvom Jeblingerjevem v taki stan djana, da se bode že o najpervem shodu (t. j. v nedeljo po sv. Jakobu) mogla božja služba popolnoma zverševati, in morejo romarji brez bojazni in nevarnosti priti na božjo pot, — pa tudi kaj darov seboj prinesiti, ker tudi ta poprava je priza-

dela velike stroške. Se vé, prelepe slike ob oboku so razdjane, in le s težavo in z znatnimi stroški bi kak umetnik imel gotovo več tednov opraviti, da bi grozne lise in obdergnine kaj nadomestil in z ostanki slik kako zedinil. Eden umetnikov je menda rekel, da za plačilo po 10 gl. na dan, s hrano in vsim drugim potrebnim vred bi se morebiti lotil tega dela; pa še ne rad.

Predpretekli teden so delavci odhajali. Gospod župnik Žužek z ondotnim v. č. g. kuratom g. Fr. Hrovatom sta si veliko prizadela za novo vravnatev božjepotne cerkve. Ali stroški, kdaj in odkod se bodo poravnali?

Potres, kakor se naznanja „Slovenu“ iz Ajdovce, je bil zjutraj 15. t. m. ob 1ni jako močan; kake šestkrat je butilo, da se je vse gibalo in šklepetalo. Čutili so ga ondi tudi 14 dni poprej in sicer dvakrat. V petek 5. jul. se je treslo okoli 1/11 po noči.

Iz Št. Hipolita, 21. julija. (Ginljiva cerkvena siovesnost.) Naše lepo in prijazno škofijsko mesto je praznovalo danes dopoldan prav redko slavnost, o kateri poročati me veže dolžnost kot zvestega Vašega rojaka. (Prav serčna hvala! Vr.) Spomin na to slovesnost bom ohranil, doker bodem živel.

Razven stoljne župnije ima Št. Hipolit še drugo, namreč ono čast. oo. iz slavnega reda sv. Frančiška, kakoršno ima tudi Ljubljana. Redovna župnijska cerkev je bila potrebna obnovljenja, in dolgo se niso mogli k temu odločiti zaradi pomanjkanja pomočkov. Naposled pa vendar niso mogli in ne smeli dalje odlašati. Pred tremi leti so v ta namen odlični meščani in duhovni vstanovili odbor, kateri je prevzel zveršiti nalogo prenovljenja Božje hiše z nabiranjem prostovoljnih darov. Ni bilo dolgo, in že so imeli toliko, da so pričeli delati. Najpervo in sicer v začetku aprila t. l. so se poprijeli zvonika, ker bilo je to najbolj potrebno. Od konca maja sem imel tudi jaz prijetno priliko gledati vsak dan skozi okno napredovanje tega lepega, Bogu ljubega dela, pri katerem so se res trudili, da so ga kmalu zveršili, in, hvala Bogu, danes, 21. julija, so že blagoslovili zvonik, štiri zvonove in križ na zvonik, kterege so potem tudi povzdignili na silno višavo. — Slavnost je bila odločena na deveto uro.

Ravno ob omenjeni uri so se pripeljali vč. g. ml. škof dr. Janez Rössler pred frančiškansko cerkev, kjer je zbrani preč. samostan in na tisoče ljudstva pozdravilo z veselimi klici višega pastirja. Sledila je daritev slovesne svete maše, pridiga, in slednjič so slovesno kerstili zvonove in blagoslovili križ. Pri najlepšem dnevu, kar jih pomnim, ni samo župna cerkev v. č. oo. Frančiškanov naredila velik vtis, ampak tudi ves prostor pred cerkvijo, ki je bil do cela napolnjen od meščanov in ljudstva z dežele. Vsi so z vidno nesterpljivostjo gledali na zvonik, ki je imel ^{etr} ozališan z vzvišenim znamenjem večne zmage, ^d smertjo in peklom, z znamenjem odrešenja vsega človeštva.

Konečno, okoli poli dvanajstih so vzdigovali blagoslovljeni križ počasi na kviško; marsiktero oko je skerbno pogledovalo v silno višavo, kjer je bilo kakih 20 delavcev praznično oblečenih — Tukaj, o prekrasen, oj nepozabljiv trenutek. — se prikaže veličastno znamenje, v kterege smo gledali v nepretresljivi veri, v trdnem upanju in sinovski najzve-

stejši ljubezni, znamenje, ki gospoduje že 19 stoletij nad svetom in bode gospodovalo vse čase — prikaže se na vzvišenem svojem mestu, in tedaj, ko bi trenil, se je odkrilo vse ljudstvo, staro in mlado, in tisočeri so s svetim strahom na zemljo pokleknil, — gromoviti slavoklici zadoné po tergu, in daleč tje so se razlegali — tudi z zvonika. In tisti hip se razveje z zvonika silna množica listkov na vse strani, z lepimi poštenljivimi versticami:

„Heiliges Kreuz! sei hoch verehret,
Hartes Ruhbett unsers Herrn!
Einstens seh'n wir dich verkläret,
Glänzend wie den Morgenstern.“

O sveti Križ, češčen nam bod'!
Na tebi umerl je naš Gospod.
O milost, kadar zablíšiš
Na sodnji dan, o sveti Križ!

V tem, tako slovesnem trenutju se tudi jaz nisem mogel več zderževati solzá, ker take slovesnosti nisem videl še svoj živ dan. Ves pretresen od presunljivega prizora, se veržem na kolena, in opravil sem s ponižnostjo in serčno gorečnostjo nekaj kratkih molitev v čast svetega križa. Pri tem sem mislil, in to je mislil gotovo še marsikdo izmed tisočev gledalcev, na

Dies irae, Dies illa,
Dies magna et amara valde!

Strašen dan bo dan plačila,
K' se bo zemlja v prah zdrobila!

O dan jeze, o veliki, o bridki, o strašni dan, ko bodo prišli vsi narodi, potem ko jih bodo trobente angeljev zbudile, pred Sodnika, in ko bodo videli sveti Križ, na katerem je nekdanj ljubljeni Odrešenik in Zveličar terpel in umerl, videli ga v večni lepoti, v neizmernem sijaju na obnebu, in pri čegar pogledu si bodo mnogi prestrašeni obraz zakrivali in klicali: „Gore, padite na nas, hribje, pokrite nas!“

O naj terpeči Odrešenik, kateri bode prišel kot sodnik, podelj nam vsem milost, ločiti se tako iz tega sveta, da nam ne bode treba ob onem strašnem dnevu povračila s strahom in trepetom pogledovati po znamenju našega odrešenja, temveč da ga bomo s serčno gorečnostjo pozdravili v blaženem upanju in veselju

Prof. Janez Repič.

† Andrej Praprotnik.

Nekoliko črtic o njegovem življenju.

(Dalje.)

L. 1848 probudilo je bilo avstrijske narode tudi v tem, da so jeli zahtevati zlasti za ljudske šole poduk v prirojenem domačem maternem jeziku. Pri nas so bile do takrat slovensko-nemške šole, v katerih je pa le prerada nadvladovala nemščina. Ugovore od nasprotnih strani: da Slovenci nimamo potrebnih učnih knjig, je pričel v prvih verstah spodbijati † Andrej s tem, da je še v Kamni gorici že spisal učno knjigo „Spisje za slovensko mladino,“ ki je doživela do zdaj že peti natis. Vsako poznejšo novo izdajo je popravil in pomnožil.

Ker do l. 1848 razun v bogoslovju slovenščina ni bila v nobeni naših šol učni predmet, toraj tudi Praprotnik ne bi bil zamogel dokazati zmožnosti slovenščine vkljub temu, da je toliko pisal za razne slovenske časnike. Ker je pa vsled novih postav vedel, da bi s časom vtegnil potrebovati takega spričala, pripravljati se je začel že v Kamni gorici za dotično preskušnjo. Ko se je zarad nje oglasil pri tedanjem profesorju slovenščine č. g. Fr. Metelko-tu, ga je gospod šaljivo vprašal: „Ali mar mislite, da vam ne bodo verjeli, da ste Slovenec?“ (češ, ako mu bo to kedaj dokazovati treba). Verjeti mu pa tega gospod profesor tudi sam menda ni posebno maral, ker mu je stavil nek precej težka vprašanja.

Že sem povedal, da je pokojnik v Kamni gorici preživel menda najsrečnejša leta svojega življenja, kar nam dokazuje, da je bil ondi silno rad. A duh njegov hrepenel je naprej in višje; prosil je torej l. 1851 za izpraznjeno učno mesto pri glavni ljudski šoli v Škofji Loki in jo je tudi dobil, in se je o pričetku šol. leta 1851/52 preselil tje doli. (Bistro oko tedanjega c. kr. dež. šol. nadzornika slavnoznane g. dr. Franc Močnik-a ozirati se je bilo jelo namreč na izvanredno marljivost in napredkaželjnost Praprotnikovo in želel mu je pomagati naprej.) Ločitev pokojnikova od Kamne gorice pa je bila silno britka. Kakor je baje resnično, da se navadno mladi gg. duhovni s srcem in dušo oklenejo perve svoje duhovske službe, tako se je bil tudi † Andrej navezal na Kamno gorico tako, da bi djati smeli, da se je s kervavečim srcem ločil od ondot. Pesmice njegove „Ločitev“ prva kitica, ki jo je bil takrat priobčil v „Slov. Bčeli,“ in se je glasila:

„Oh ločitev ti nemila,
Kak ganila si me zlo!
Kaj solzic si mi rodila,
Kak tolažim se težko!“ —

nam je to očitno dokazovala. —

Službovanje v Škofji Loki duhu Andrejevemu ni nič kaj vgajalo, čemur se pa ni bilo čuditi. Prišel je bil namreč v čisto nove položaje. V šoli je bil navezan le na eno versto otrok; orgljanje v cerkvi oskerbljeval je drugi g. součitelj († Josip Podobnik), toraj mu je bilo ukrateno to jako prijetno in priljubljeno opravilo. Peti na kor pa je hodil prav rad. O prostih urah pečal se je največ s skladanjem pesmic in sestavo družih literarnih izdelkov, katere je pošiljal raznim slovenskim časnikom. Pevstvo zlasti iz Selške doline poznalo ga je že od popred kot postrežljivega podpornika cerkvenega petja, toraj se je o potrebi rado obrnilo do njega za „kaj novega“. Tako je bil n. pr. pevkam pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko o posvečevanju nove ondotne cerkve (Glej „Zg. Danica“ 30. list 1853) k napevu pesme: „Bog je Duh, je brez telesa,“ napravil nov tekst:

„Bod' pozdravljen svet kraj mili,
Srečen, srečen danes si,
V tvoji ozidje smo dobili,
Vir nebeške milosti.
Nova cerkev se čisti,
V hišo Božjo posvečuje,
Naj za to razlegajo,
Glasi slave se v nebo!“ itd.

Ravno taisto leto sestavil je bil za praznike ss. Petra in Pavla Selškim pevkam za „patrocinium“ odnotne cerkve z napevom vred pesem:

„Bod' češčen apostelj vel'ki,
Sveti Peter, višji knez.
Zvest si bil namestnik Božji
Imaš ključa od nebes! —

Si solzice milo točil,
Greh nekdanji pokoril,
Si ovčice svoje pasel.
In neutrudno jih učil!“ itd.

(Kolikor mi je znano, teh pesmic nobena ni bila natisnjena.)

Z že takrat slavnoznanim probuditeljem zlasti Koroških Slovencev in našega naroda sploh, č. g. Andr. Einšpilarjem sta bila posebno o onem času v prav pogostni pismeni dotiki.

Menim, da se prav spominjam, da je bil v Skofji Loki sestavil v Andrej tudi za slavno Mohorjevo družbo zbirko povestic za mladino (morebiti: „Knjižnico za slovensko mladino“?). Družbeno vodstvo priznalo mu je bilo nagrado za to, to vem; vem pa tudi, da družba knjižice ni izdala. Ker se je zlasti v novejših časih že večkrat povdarjalo, naj bi se slavna družba nekoliko tudi ozirala na spise, namenjene naši šolski mladini, je morebiti beseda o pravem času, če bi slavno društveno vodstvo pregledati dalo svoje rokopise in bi knjižico prilično izdalo. Se ve, da je to le pohlevni nasvet! —

(Dalje nasl.)

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Po svojih pravilih in po svojem delovanju ima ta družba Salezijancev v vse sloje človeške družbe doma in na tujem nekako posebno dovoljen pristop. Ta družba rešuje še tako zanemarjeno mladino, kar je vsaki vladi všeč; zbira krog sebe rokodelce in delavce, olajševaje jim njihove težnje; dobiva si v svoje namene udov pomočnikov iz najvišjih ter najimenitnejših stanov, in je vsled tega tudi kot misijonska družba tem vplivnejša v inozemstvu. Ali ni toraj volja Božja, da tudi mi družbo Salezijancev podpiramo ter po svojih močeh razširjamo njeno delovanje? — Kaj še le, ako bi mi delali celo na to, da bi se tudi pri nas naselili Boskovi sinovi, Salezijanci, ter doma pri nas delali v blagor naše mladine, rokodelcev in obrtnikov, na tujem pa razširjevali sv. vero ter pravo omiko med pogani? Ali bi ne storili Bogu posebno prijetnega dela, ako bi po svoji moči pomagali, da bi se pri nas zgradil salezijanski zavod, kolegij imenovan, kakor jih imajo nekateri narodi po širnem svetu, ter se tudi našim slovenskim sinovom ponudila prilika, na domačih tleh se posvetiti misijonstvu ter se pripravljati v domačem zavodu za misijonarje med pogani in neverniki širne Azije, Amerike ali Afrike? Ali bi ne bila to posebna duhovna sreča dotičnih starišev, kateri bi svojega sina videli delati v vinogradu Gospodovem ter iskati zgubljenih duš med pogani in jih voditi h Kristusu? Gotovo tak mladeneč, pa tudi

taki stariši so si lahko svesti posebnega plačila pri Bogu. Zakaj „najgotovješa pot izbrisati si lastne grehe, je prizadevanje zabranjevati ptuje grehe“ pravi sv. Jan. Damaščan. „Ni ga dejanja, katero bi vsega mogočnemu Bogu bolj dopadlo, kakor gorečnost za rešenje duš,“ reče sv. Gregor, papež. In kako imenitno pač to za oznanevalce Božje, zlasti za misijonarje, pa tudi za dotične stariše, kateri svojim sinovom ne branijo stopiti v misijonstvo, kar piše sv. Odo, namreč: „Jako imenitna je pobožna terditev, da bo slehern s tistimi dušami obdan iz groba vstal, katere je s svojim prizadevanjem rešil.“

Da bi se to zgodilo v najobilnejši meri, želi pisec teh verstic, da bi le že skoraj zgradilo se pri nas zavetišče in vzgojevališče za zanemarjeno mladino, katero bodo vodili Boskovi sinovi, pa ne samo to zavetišče, ampak da bi skoraj za tem prišel tudi čas, da bi pri nas nastalo tudi salezijansko misijonsko semenišče za vnanje misijone, česar podpisani tolikanj želi. V ta namen je namreč kupil za Salezijance celo graščino v Št. Vidu na Dolenjskem; sicer je skoraj še vse na dolgu, a vendar upa, da se bo s časom s pomočjo dobrotnikov in z graščinskimi pridelki poplačalo in na to bodo Salezijanci imeli to graščino sicer združeno z zavetiščem v Ljubljani, a vendar posebno zato, da ali v graščini sami ali pa iz dohodkov graščine kje v Ljubljani ali na drugem, v to pripravnem kraju na Kranjskem tudi napravijo s časom misijonsko semenišče, kjer bi se šolali naši mladenčiči, ki bi imeli poklic iti kdaj v misijone v inozemstvo. To je sicer velikansko, a doseglo se bode s pomočjo Božjo in Marijino, pa tudi z Vašo, predragi verni čitatelji, ako stori vsak, kolikor je v njegovi moči, sicer ne naenkrat, pa polagoma. Iz malega raste veliko. Bog bo delo, ki je obrnjeno le njemu v čast in v zveličanje duš, gotovo blagoslovil. Trudili se bomo le nekaj časa, a plačilo in veselje imeli bomo zato na vsih vekov veke. Ne ustrašimo se dela. Ako plaši te trud, glej na plačilo! Zaupajoč na varstvo Marijino, priprošnje sv. Jožefa in posredovanje Jan. Boskota, uverjen sem, da Božja pomoč bo vedno pri nas.

Jan. Smrekar.

Novoposvečenim gg. mašnikom še nekaj.

O Marija, Naša ljuba Gospa presv. Rešnjega Telesa, Mati in zgled vsem, kako naj molimo Tvojega Sina Jezusa, prosi za nas!

(skrat. Češčena Marija. (Bl. P. Eymard.)

Sv. Jožef, Prijatelj Presv. Serca, prosi za nas!

(100 dni odp.)

Ta čas nekako vsi duhovni obhajamo spomin svojega posvečenja v sv. mašniški stan. Koliko veselih spominov, koliko skušenj! Tako čez več lét človek lahko pregleda, kaj mu je največ prineslo dobrega, kaj pa največ zgube. Hvaležnost zahteva, kar vemo dobrega, da tudi drugim podelimo ali svetujemo. Ko bodo to novoposvečeni gg. mašniki brali, glasilo se bo že: „Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melkisedek“ — ti si mašnik vekomaj po redu Melkisedekovem. Tedaj za večnost velja vse to, za celo večnost: ali neizmerno veselje in čast, ali neizmerna žalost in nečast. Zato gotovo vem, da

boš prijateljski, bratovski svèt rad sprejel in ga po moči spolnoval.

Ko sem opravil spoved pred sv. mašniškim posvečevanjem, svetoval mi je moj g. spovednik, da naj se vselej tudi pri novi maši vsaj eno četert ure zahvaljujem po sv. obhajilu. Težko je šlo, svatje so čakali, ali ostal sem stanovit. Tudi pozneje sem se držal tega pravila, gotovo večkrat težko, in če nisem mogel precej po sv. obhajilu dostavil sem tisti četert ure takój, ko sem Doveršil, kar me je oviralo, da nisem tega storil neutegoma, n. pr. če je bila spoved po sv. maši. Večkrat je bilo mnogo težav in izgovorov prestati; ali ravno iz tega spoznaš, kako koristno je to. Ravno po sv. obhajilu satan išče vse polno opravil, izgovorov, da nas odvede od Kristusa in tako vsaj doseže, da ne dobimo toliko milosti po sv. obhajilu, ker nas ne more že zadržati od sv. obhajila. Ravno pri sv. obhajilu sedi Jezus na tronu svojih milosti; o sedaj je prijeten čas, sedaj je dan, ura zveličanja, da rešiš svojo dušo, duše tebi izročene.

Ko se po sv. obhajilu zahvaljuješ, premišljuj vselej nekoliko Kristusovo terpljenje. To priporoča posebno bl. Hofbauer. Stori, kakor bi gledal zeleno travo, saj imaš pred seboj podobo križanega Jezusa. Le glej Nanj, On te tako ljubi, tebe mašnika, da bi ti od veselja umerl, če bi vedel, kako te On ljubi. Ljubi tudi ti Njega in glej, na križu se bo posebno vnela tvoja ljubezen. In kaj On družega hoče, kakor ogenj zažgati v tvojem srcu? Ogenj sem prinesel na zemljo in kaj hočem družega, pravi On, kakor da se vname. Vnemi se tudi ti, vnemaj s to ljubeznijo tudi druge, to je Božja ljubezen, in ta je sedaj potrebna, ker hudobija je sedaj velika, ljubezen pojema. „In ker bo hudobija obilno rastla,“ pravi Kristus, „bo ljubezen pri mogih omerznila.“ (Mat. 24. 12.) Hudobije je sedaj veliko, žuga še hujše, ako veš, kaj se godi v prostozidarskih ložah, posebno s presv. R. Telesom.

Še neki svèt bi ti dal, morda bo že prepozno, pa naj bo, morebiti vendar kaj koristi. Veš, kaj mislim? To-le: Mnogi dolgo časa odlašajo opraviti prvo sv. mašo, cele 4 tedne dolgo. Škoda, ako se toliko sv. maš opusti! Ne mara so tvoja mati umerli, umerli tvoj skerbni oče, umerl kdo tebi dragih, ki si jim dolžan hvaležnega se skazati: o hitro pristopi, hitro gasi ogenj v vicah! Ali se morda k temu bolje pripraviš, če toliko časa odkladaš? O gotovo ne! Najbolj si pripravljen, ko si posvečen; čem dalje odlašáš, tem bolj se oddaljuješ od Boga, tem bolj žališ sv. Duha!

Pristopi berzo, saj si dosti pripravljen, in spomni se tudi mene, spomni se vseh nas duhovnov, mi se bomo pa tebe; in ne le danes, ampak še vedno se nas spominjaj pri vsaki sv. maši! Molimo drug za družega, da bomo ohranjeni, da bomo zedinjeno podirali kraljestvo satanovo, kraljestvo pregrehe; zidali pa kraljestvo Kristusovo, kraljestvo svetih čednosti! Moli vedno, da bi k nam prišlo kraljestvo Kristusovo v sv. Rešnjem Telesu, da bi kakor On v sv. Rešnjem Telesu popolnoma tudi mi sebe v nič devali, svojo lastno ljubezen in goreli in delali le za čast Božjo in zveličanje neumerjočih duš!

Pristopi tedaj: Introeas ad altare Dei, ad Deum, qui laetificet iuventutem tuam; pristopi, novoposvečeni mašnik! Le vedno tako ostani, vedno se pri-

pravljaj in ohrani milosti sv. Duha, in vedno bodeš vesel, vedno zadovoljen!

Izročam te presv. Sercu Jezusovemu, tvojemu največjemu dobrotniku, izročam usmiljenemu Sercu D. Marije. Njo časti vedno, saj se imaš za to milost za Jezusom zahvaliti D. Mariji, za milost, da si postal duhoven za večno: Tu es sacerdos in aeternum sebundum ordinem Melkisedek! Tvoj angelj naj te popelje k altarju!

Memento, prosim prav goreče za se in za vse meni izročene.
D.

V spomin nove maše č. g. Jerneja Bernarda, dne 28. julija 1895. v uršulinski cerkvi v Škofji Loki.

Mesto naše ni prezreti,
V prvo versto sme se šteti,
Ker odgaja verle sine
V čast Bogu in domovine.

Zopet zvezde tri nam h krati
Zabliščijo v zarji zlati.
Perva danes zasvetila,
Boga k zemlji naklonila.

Loka danes se raduje,
Sina svojga preslavljuje.
Ki je stopil v cerkev našo,
Darovat dans prvo mašo.

Čist mladeneč, blag, nadarjen,
Duh s telesom nepokvarjen,
Bogu stvarniku daruješ,
V službi sveti posvečuješ.

Ni te begal duh prostaški,
Zgled prelép si bil dijaški,
Tebi ljubljena sobana
Bil je dvorček samostana.

Cerkvica prijazna, mila,
Vedno k sebi Te vabila,
Dans ponosno Te pozove
Mašnika zaveze nove.

Srečni! ki nastopaš zvesto
Angeljem zavidno mesto —
Srednik boš zaveze nove,
Razvezaval boš dolgove.

Strežnik prej si bil altarja,
Zgodaj napové že zarja:
Strežnik enkrat boš Gospodu,
Služil Bógu in narodu.

Samostan, ti se raduješ,
Ker prelepi dan praznuješ,
Delež je v okrilju tvojem,
Mašnik v pribežaljšču svojem.

Srečna mati smeš se šteti,
Mašnika obličje zreti,
Prošnje daroval bo zlate,
Za ves narod ino za-te.

Zdaj pa blagoslov podeli
Družbi naši zlo veseli,
Za začetek vsaki srečni,
Za vsak blagor časni, večni.

Mi pa slabe tud' molitve
Združimo z močjo daritve,
Nova maša iz spomina
Naj nikdar nikar ne zgine.

K sklepu bodi še pozdravljen,
V stan prevzvišeni postavljen,
Mnoga srečna živi leta,
V blagor večni ti prišteta!

P. dyraška.

Razgled po svetu.

V Mostu na Češkem so se dogodile strašne reči: 18 hiš se je v zemljo pogreznilo, pri 22 družih pa žuga ravno ta grozovitost. Kolodvor Tepliški se je v dolgosti 20 metrov vderl 15 metrov globoko. Po malo poznejših poročilih je 25 hiš popolno pogreznjenih, v katerih je bilo 236 strank s 1012 ljudmi; 18 hiš je na pol vdertih, v katerih je 25 strank z 411 osebami, 39 hiš ima prav nevarne razpoke, torej jih je moralo 23 strank s 1039 osebami zapustiti. Sploh je 2462 oseb stanovanja zapustilo. — Pogrezovati se je pričelo mesto 19. t. m. o poli 10ih zvečer; plinove svetilke so hipoma ugasnile po vsem mestu; voda je začela v enem kraju iz zemlje vreti in hiše so se podirale in vdirale zaporedoma. O poli 11ih je vstal strašen ropot in cela versta hiš je zginila s poveršja zemlje v kolodvorskih ulicah; kako četert ure pozneje se je razsula velika gostilna, ki je obsegala več hiš, in plamen je švigal izmed razvalin; kmalo nato je bila v zemlji dvenadstropna hiša ob „fohnsdorfski“ cesti, — le streha je bila še videti. In tako se je razdjanje veršilo nadalje.

Kalifornija in Slovenci. (Konec.) Pisal in povedal bi Ti, dragi mi „Am. Slovenec“, še mnogo več lahko in tudi rad, o našincih, v „zlati državi“ (Kaliforniji). Samo bojim se, da bi se kdo vsled mojega poročila nad teboj hudoval. No, sej veš! Resnica, čeprav večkrat v oči kolje, vendar je najboljše, da na dan pride, kajti le: „veritas vos liberabit“, — resnica vas bode rešila. In če se kdo nad Teboj kerpenči, le prosto navali vse breme cele odgovornosti na široka pleča „Tomincovega Petra“, pa povej, če treba, kako mu je še drugače ime. —

V San-Francisku živi okoli 700 Slovencev. Izjemši samo kakih 200 iztočnih razkolnikov, so vsi kerščeni od kat. mašnikov. — Kerščeni, pravim. — Da, dragi moj, kerščeni in s tem je po večem konec. Dalmatinskih Hervatov je skoro dve tretjini. Vendar, žali, jih je veliko izmed njih, ki niso pravi katoličani. Tudi „Kranjcem“ so precej gorki. Poznaš me, da nisem lenuh. Precej, ko sem tu sem prišel, sem se začel učiti hervaščine. Tudi sami priznajo, da ne dela jezik za časno nikakih zaprek več. Vendar trud je bob v steno in voda v sito. Enaki so slovaški loncevezci.

Slovencev je tam okoli 1000 duš. So med njimi dobri, pošteni katoličani, možje in ženske, ki so vredni vsega spoštovanja; dosti jih je pa, da se Bogu smili, tudi takih, „ki so ušesa resnici zaperli,“ in ne ma-

rajo veliko za nauke sv. Cerkve in za njene duhovne. — Po velikem trudu se mi je posrečilo vstanoviti „Slovensko kat. podporno društvo.“ Udov šteje društvo začasno 70. Ravno se napravljamo, da pri stopimo k „Jednoti“ (splošni katol. slovenski amerikedružbi). To društvo je temelj mojega upanja za versko bodočnost Slovencev v Kaliforniji. — Toda, kadar seješ na duhovnem polju zdravo seme, priplazi se gotovo hitro za teboj zelénec, ki ti skuša delo zatreti ali vsaj pokvariti. Tako tudi tukaj. Naši modrijani imajo nekak „Ferajn“ iz nekterih Kranjcev, ktere ima na motozu par tujcev. To družbo je vstanovil že pred par leti pameten mož, ki je zdaj v Pensilvaniji. Mož je imel dober namen. Kmalu pa je sprevidel, da za slovenskega katoliškega poštenjaka ni taka „družba.“ Zato je menda tudi šel iz Kalifornije. — Ni še dolgo tega, ko sem hitel v nedeljo okoli 9ih zjutraj v našo sedanjo kapelo, da bi imel ob 10ih službo Božjo. Oni modri možakarji pa so šli ravno takrat na svojo „Ferzomlungo.“ — Ta je lepa! — Cerkve nimamo še, pa če ne bo šlo bolje, je tudi ne bo v San-Francisku za Slované. — Jaz sem se trudil in trudim se še na vse kriplje; mil. g. nadškof so mi vedno velikodušno pomagali. Pa kdor neče, da mu pomagaš, temu ne moreš pomagati. Res, da časi niso najboljše, boljši so pa vendar še, kakor pri vas na iztoku (v Minnesoti in drugod), in slabši tudi ne, kot si jih je zaslužilo ljudstvo samo. San Francisko šteje nad 300.000 prebivalcev. Več kot 150.000 bi jih imelo biti katoliških. Pravih katoličanov pa ne našteješ nad 80.000. — Res, naši ljudje niso premožni. Ne eden nima v mestu lastnega stanovanja. Ako pa greš po 3. ali 4. ulici nedeljo popoldne, gledaš malo bistro okolo sebe in nekoliko poslušáš, zazdelo se ti bo, da morajo biti ravno naši možje premožni in imeti polne žepe denarja... Meni pa se godi v gmotnem oziru ravno tako, če ne še slabše, kakor enemu Vaših g. škofov, o katerem ste nedavno poročali.

Slovenci stanujejo v precejšnjem številu tudi v Lake Co. in v rudnikih na Oat Hill v Napa Co. Oba kraja sem že obiskal. Lake Co. enkrat, Oat Hill večkrat. V Lake Co. so postali reveži; akoravno stanujejo v topli Kali, so merzli. Še o velikonočnem času niso poklicali duhovna, da bi jih oskerbel. — Na Oat Hill, če se mi posreči, da pridem o pravem času med rudarje, že še gre; če pa pridem, ko so se naserkali otrovne laške „čorbe“ (ne kalifornijskega vina), je pa vse zastoj. Sedaj poznate moj, menda ne ravno prijetni položaj.

Toda barva upa je zelena. Zelenja pa vidiš skoz celo leto vse polno. Zanesem se, da me upanje ne ogoljufa, pa da pomore dobrotljivi Oče vseh narodov tudi slovenskim sirotam do boljšega stališča v „zlati“ Kaliforniji. — Tomincov Peter.

Iz Afrike. (Strahotna nesreča.) Iz proste Oranške države poročajo: Neka žena je zgubila v enem dnevu štiri otroke. — Trije, en deček in dve deklici, so šli iskat tičjih gnjezd. Deklica vtakne roko med dva kamna v gnjezdo, piči pa jo strupena kača. Prihiti še starejša sestra, da bi uno rešila, ali pičila je smertinosna kača še njo. Deček teče urno domú, nesrečo naznanit. Mati, ktera je umivala v širokem škafu, polnem vode, svoje najmlajše dete, pustivši otroka v vodi, hitro šine po konja, da naj deček jaha po očeta. Vzdigne torej dečka in ga posaja na konja; a revež

pade na drugi strani s konja in obleži mertev. Tedaj se nesrečna mati domisli otroka; hiti v sobo k škafu; — toda prepozno! Otrok je bil utonil. Mislite si bolečino ubozih starišev! Kako potrebno je, naj vsaki sebe in svoje vsak dan zvesto priporoči angeljvarhu, da bi bili obvarovani dušnih in telesnih nesreč. —

Iz Afrike. (Boj s kobilicami.) V Natalu, po Šepstone-u in po drugih krajih je na milijone po 5 cm dolgih kobilic opustošilo veliko lepega polja, vertov in travnikov. Naj so jih še tako pokončevali, nič ni pomagalo. — Še le hudo deževje je pomorilo škodljive kobilice. — Toda, pustile so neznansko veliko drobne zalege, iz katere je izlezlo v enem dnevu na milijone novih kobilic. — Ko si ljudje niso mogli nikakor pomagati, začeli so iskati Božje pomoči: molili so neprenehoma in razne pobožnosti obhajali. In res so slednjič vendar izumeli nekaj pomočkov, s čimur skušajo škodljivi merčes pokončevati. To delajo tako-le: Sredi ozemlja, kjer je vse polno kobilic, naredo dva čevlja široke in ravno toliko globoke jarke. Potem se zedinijo daleč okrog stanujoče ljudstvo, beli in črni, mlado in staro, ter se pripravijo na lov. Obstopijo z lopatami oboroženi ozemlje kobilic, ter začno goniti in razbijati po kotlih, kakor pri zajčjem lovu. Toda kobilic ne streljajo, temveč jih priženejo v jarke, kjer jih pomore s tem, da jih potresejo z neugašenim apnom, tudi jih mečkajo, ali pa nanje persti namečejo. Ta skušnja ni čisto nova; jednako so delali na otoku Cipru, kjer so poleg jarkov raztegnili oljnatega sukna, da so kobilice tem lažje vanje pocepale.

Bratje maristi v Afriki. Maristi, oblati, to je red Marije Device, ustanovljen l. 1815 od Karola Macedon-a, škofa za izgojo mladine in bolnike, vnovič pa za misijone. — Pred kratkim je prišel br. Prokop, asistent generala maristov, zaradi vizitacije v Uitenhag ter je sklical istočasno vse mariste iz Južne Afrike k duhovnim vajam. Prihod 36ih bratov v malo, tiho mesto je povzročil veliko zanimanje. Prišli so iz Johannesburga, Kapstadta in Port-Elizabeth; povsod vodijo po dve šoli, jedno za duhovnike (klerike) in jedno visoko šolo; sploh so jako čislani kot izvrstni učitelji. Uitenhage je prijazno vertnarsko mestice. Bratje imajo tam veliko, lepo poslopje s krasnimi vertovi; zato so si izbrali za shod ta prostor, čeravno ni pravo središče za one kraje. Tudi več duhovnov je prišlo k slovesnosti, katera se je veršila kot prijazen in nepozaben dogodek. Predno se je shod sklenil, je storilo več udov sv. obljube za ta novi red; mnogi dobili so redovno obleko. Redu voščimo plodonosnega napredka v njegovem lepem poklicu. Malo prej je vodil č. o. Fagan iz kolegija sv. Ajdana duhovne vaje za mašnike iz srednje Kapske kolonije, pri katerih so bili razven drugih visokih gospodov duhovnih tudi mil. škof dr. Strobino.

Marijanhil. (Iz nekega pisma.) Jeseni se začenja za Zamorce veselo življenje. Koruza, njih glavni živež, dozoreva. Kafri jo kuhajo, ali pa, kar je še bolje, jo kar na ognju pečejo. Taka pečena koruza je res okusna. Dalje je zrelo tudi sedaj imfe (neka versta cukrovega tersja), česar se zlati otroci vesele. Tudi buče, ki so za Kafre zelo imenitne, bodo kmalu zrele. Najpervo jih skuhamo, potem zrežejo na kosce, in jih jedó. — ali jih pa tudi zakuhajo s turšično moko, kar se imenuje „isijingi“. Kaj dobro se dá jesti tudi

Sweet-Potatoes, neki sladak krompir, ki pa zraste še-le pozneje. Okus ima taki, kakor pečeni kostanj, in je za černce prava sladčica, če je pečen. Konečno je še „izinhlu“, neke verste bob, toda veliko okusnejši kakor navaden bob, potem „amadumbi“, nekaka čebula brez posebnega okusa, in nazadnje še posebno „amasi“, kislo mleko, toda na čisto drugačen način pripravljeno, kot pri nas. Vse to so glavne jedi Kafrov. —

Marijanhil. 13. sušca je umerla na misijonski postaji sv. Mihaela ena sestra, in 23. aprila zopet ena. Obe sta služili Bogu 8 let kot šivilji v našem misijonu in sta pričakovali smert dobro pripravljene. Bog sprimi svoji zvesti služabniki v sveta nebesa!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vel. serpán (avgust) 1895.

a) Glavni namen:

Delavno kmečko ljudstvo po deželi.

b) Posebni nameni:

1. **Verige sv. Petra.** Ta in vse druge dni mesca naznane, pa ne še zaznamnjane ali nenadoma nastale zadeve. Kongregacija najsv. Odrešenika. Važne volitve. Rešenje Rima iz okovov samosilnikov.

2. **S. Alfons Marija Ligvorl.** Pomnoženje duhovnih bojevnikov molitvenega apostoljstva. Kongregacija najsv. Odrešenika. Ponesrečeni.

3. **S. Evfrontj.** Mnogi družinski očetje, katerim žuga polom. Hudo bolni in umirajoči. Posrečenje težavnih operacij.

4. **S. Dominik.** Dominikanski red. Spoznanje in izboljšanje napačnih meddružinskih zadev. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. —

5. **Marija Snežnica.** Da bi se duhovni in učitelji obilno vdeležili duhovnih vaj. Marijina božja pota. Zlajšanje prehudih bridkosti in skerbi.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka oseba, da bi na priprošnje N. lj. Gospe dobila kako službo za postrežbo pri bolnih. — Bolna na roki. — Za srečo pri kupčiji. — Za ohranjenje zdravja. — Oseba za zdravje in dušni mir priporočena. —

Zahvale.

Vsled priporočila otrok k N. lj. Gospej so se mi vsi ozdravili, in torej naznanjam očitno prav serčno zahvalo Bogu in Materi Božji. — Marija Vrančič.

Očitno naznanjujem priserčno zahvalo Bogu in Materi Božji, ker na priprošnje Naše ljube Gospe presv. Serca je moj oboleli otrok ozdravel. Hvaležna mati z Gorenjskega.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. V sredo ob 10ih dopoldne je prečast. stoljni kapitelj z načelnštvom čč. redov, s profesorji, župniki in drugim duhovstvom ljublj. mesta prevzvišenemu gospodu škofu opravil navadna voščila za prečastiti god Nj. prevzvišenosti.

Sv. Jakopa dan zjutraj je prejelo 19 mladih duhovnikov iz roke premilostnega gospoda kneza in škofa zakrament mašniškega posvečevanja. Bog daj svoj sv. blagoslov!

V sredo dopoldne ob 10ih so gg. poslanci v stoljnici imeli sv. mašo za srečen začetek deželnega zbora; maševal je deželni in državni poslanec kan. v. č. g. Karol Klun.

Nova maša v Marijanišču. Prihodnjo nedeljo, dne 28. t. m. bo imelo Marijanišče nenavaden domač praznik. Daroval bo namreč ob 9ih dopoldne novo mašo bivši gojenec zavoda, g. Frančišek Oswald. Popoldne bodo litanije ob 3. uri. Omenjamo, da imajo letos trije bivši Marijaniščniki nove maše. Več prihodnjič. —

Bratovščina vednega čiščenja sv. Rešnjega Telesa bo imela 1. avgusta, kot prvi četrtek v mesecu, navadno bratovsko mesečno pobožnost v popravljeni uršulinski cerkvi. Ob 5ih zjutraj bo slovenska pridiga in sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom; med mašo bo sv. obhajilo. Tudi zjutraj ob 4ih bo sv. maša za ude bratovščine sv. Rešnjega Telesa. —

Umerl je 23. t. m. v Gradcu po dolgi, mučni bolezni č. g. Ivan Šega, župnik Podlipski. R. I. P.!

Župni upravitelj v Št. Lambertu je imenovan č. g. Ivan Nemanjič, kapelan v Rovtah.

Poterdilo. Ne vem, če sem Vam poterdil, da sem prejel a) 20. apr. (quinque ad alt. privileg.); b) 6. maja c) 20. maja d) v začetku jun. zopet 13 sacra (1 ad alt. privileg.) — Da bo vse v redu, sedaj poterjujem. — Lepa hvala — vse je opravljeno. Jeglič.

Sarajevo 17. jul. 1895. *

Od nekd. Te dni sem bil pri znancih v ... in pravil mi je pošten mož naslednje: v vasi ... je živel posestnik S., kteremu je bilo malo mar za Boga in božje zapovedi. Tudi jest sem ga pred par leti slišal in je tako gerdo preklinjal, da sem ga moral očitno svariti pričo žene in otrok, da naj vender tako gerdo ne preklinja ... V nedeljo, 7. jul., je celi dan sušil mervo; še v cerkev ni šel, ampak sušil je mervo, senó, pa tudi domú vozil; celi dan je delal kot delavni dan, sicer iz namena, da gre v ponedeljek z voli v mesto na sejm. Res gre v ponedeljek z voli v ..., vole prodá, gre v kerčmo pit, pokliče posodico piva, ali pri tej priči se zgrudi mertev na tla — umerl je nagle smerti! Kaj ima zdaj od svojega dela v nedeljo in od svojega preklinjanja? Bog je ukazal 6 dni delati, 7. dan pa počivati. —

V Berlinu so nedavno posvetili novo katoliško cerkev; pokojni verli poslanec Windthorst je bil sprožil misel, da naj se zida.

Iz Neapola naznanjajo: 7. t. m. je Vezuv zopet pričel iz sebe metati ognjeno žlindro (lavo). Blizu 100 kvadratnih metrov zemlje je pokril 4 metre visoko ter tako naredil mnogo škode. Bližnje prebi-

valstvo v Resini v velikem strahu moli v procesijah in prosi Boga za odvernjenje nesreče.

Srečnejši sem jaz.

Škerjanček nam poje in peva,
Ves dan gostoli.
Res modro rabiti umeva
Od zgoraj mu dane dari.

Pod solnce se dvigne visoko
Bogu v čast žgoleč;
In dol spet spusti se globoko
Bolestna nam serca tešeč.

In vendar sem jaz, moj predragi,
Bolj srečen kot ti.
Ker duh moj v nadzemeljski snagi
Še višje od tebe vzleti.

Nad solnce v višavo nebeško
Pred božji prestol;
Trenutek in zopet človeško
Na zemlji zre togo in bol.

Serce pa mi pesem nareka,
Oj dragi mi stvor!
Polneč s hrepenenjem človeka,
Da prišel nad solnce bi gor.

J. V.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Iz Mengša brez imena z naj blagšim srcem 10 gld. — Neimenovana iz L. 1 gld. «za kruhe sv. Ant.» — Preč. g. dek. Tom. Kajdiž 2 gld. — Neimenov. 5 gld. «za kruhe sv. Antona» — Iz Žuženberga 10 gld. — J. M. 70 kr. «za kruhe sv. Antona.»

Za sv. Detinstro: Č. g. Viktor Steska, kapelan v Kočevji, 23 gld. — Č. g. Janez Brenc, župnik pri sv. Gregorji, 5 gld. — Č. Celjske šolske sestre, 9 gld. — Č. g. L. Smolnikar, kapelan na Verhniki, 42 gld. — Čast. gosp. L. Zaletel, kapelan v Mengšu, 44 gld. 68 kr.

Za potresence: S pristavkom: Prosim Vas, izročite poslanih 50 gld. kaki o potresu poškodovani cerkvi, ki je posvečena Materi Božji ali sv. Jožefu v čast M. D. (Zgodilo se bode vestno. Vr.)

Za uboge popotnike v Šujci Dobroveske fare: Blaga dobrotnica Jozefa Černoga v Gradcu 2 gld. 80 kr. — P. n. g. prelat dr. A. Čebašek 10 gld. —

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: J. M. 1 krono vsled uslišanja v bolezni

Za opravo ubožnih cerkev: Z Roba 10 gld. — Iz Strug 30 gld. — Iz Mošenj 15 gld. 55 kr. — Iz Police 28 gld. — Iz Zaliloga 16 gld. 30 kr. — Iz Smiednika 23 gld. — Iz Zapog 5 gld. — Z Želimelj 7 gld. — Z Gorjan 50 gld. — Iz Reteč pri Škofji Loki 12 gld. 77 kr. — S Trate 25 gld. — S Toplic 33 gld. — Iz Sostrega 40 gld. 55 kr. — Iz Cirknice 32 gld. 70 kr. — Od sv. Gregorija zopet 1 gld. 40 kr. — S Kamne Gorice zopet 3 gld. 90 kr. — Iz Valte Vasi 9 gld. 63 kr. — S Stopič 26 gld. 50 kr.

Za bratovščino sv. Dizma: Iz Reteč donesek udov 44 kr.

Za katol. misijone: Iz Žuženberga 40 gld.

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Marija-Zezdi: Neimen. iz Teržica za vdeleženje ss. maš 1 gld. — J. M. 1 krono.